

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D. a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce: **Vinařství Mutěnice, s.r.o.**, IČ: 25348701, se sídlem Údolní 1174, 696 11 Mutěnice, zastoupený Mgr. Danielem Hrbáčem, advokátem se sídlem Šumavská 35, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Květná 15, 603 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 8. 2014, č. j. SZPI/AK767-71/2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Výše označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně (dále též „správní orgán prvního stupně“, „inspektorát“) ze dne 31. 1. 2014, č. j. SZPI/AK767-48/2013, kterým správní orgán prvního stupně uložil žalobci podle ust. § 39 odst. 6 písm. c) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství (dále jen „zákon o vinohradnictví a vinařství“) pokutu ve výši 900.000 Kč. Podle ust. § 3 odst. 4 písm. b) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci (dále jen „zákon o Státní zemědělské a potravinářské

inspekci“) byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady laboratorního rozboru ve výši 82.640 Kč.

[2] Správní orgán prvního stupně rozhodl, že se žalobce ve své provozovně Údolní 1174, 696 11 Mutěnice, dopustil

1) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 5 zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené ust. § 30 odst. 1 téhož zákona, když nevedl evidenční knihy dle vzoru uvedeného v příloze č. 33 vyhlášky č. 323/2004 Sb., kterou se provádí některá ustanovení zákona o vinohradnictví a vinařství (dále jen „vyhl. č. 323/2004 Sb.“), neboť nezaznamenal kupáže vín, z kterých bylo vyrobeno Bílé víno, Evropské společenství, 10,5 % obj., šarže č. 12-124,

2) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 40 odst. 2 písm. a) nařízení Komise (ES) č. 607/2009 Sb. ze dne 14. 7. 2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008 Sb., pokud jde o chráněná označení původu a zeměpisná označení, tradiční výrazy, označování a obchodní úpravu některých vinařských produktů (dále jen „nařízení č. 607/2009“, když uváděl do oběhu víno Tramín, víno bílé, suché, alk. 11 % obj., z. p. ITALIE, Minőségi fehérbor száras, hodnocené množství 380 ks (tj. 285 l) a víno Tramín, víno bílé, suché, alk. 11 % obj., obl. VENEZIA IGT, Minőségi fehérbor száras, hodnocené množství 864 ks (tj. 648 l), tedy vína označená tradičním výrazem Minősegi bor určeným pouze pro vína původem z Maďarska, byť předmětná vína pocházela z Itálie, čímž porušil povinnost stanovenou v čl. 52 odst. 1 nařízení č. 607/2009,

3) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 118y odst. 1 písm. d) nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. 10. 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“) (dále jen „nařízení č. 1234/2007“), neboť dne 5. 10. 2012 uváděl do oběhu víno Tramín, víno bílé, suché, alk. 11 % obj., obl. VENEZIA IGT, Minőségi fehérbor száras, hodnocené množství 864 ks (tj. 648 l), které nebylo označeno povinným údajem o provenienci,

4) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 16 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“), neboť dne 5. 10. 2012 uváděl do oběhu víno Merlot č. š. 33 MAKEDONIE, ITALIE, (02/06/11) Vino da tavola rosso, hodnocené množství 864 ks (tj. 648 l), které bylo označeno dvěma zeměmi původu, označení provenience tak bylo klamavé,

5) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 52 odst. 1 nařízení č. 607/2009, neboť dne 5. 10. 2012 uváděl do oběhu víno Merlot č. š. 33 MAKEDONIE, ITALIE, (02/06/11) Vino da tavola rosso, hodnocené množství 864 ks (tj. 648 l), které nebylo v souladu s čl. 54 odst. 1 nařízení č. 607/2009 označeno čitelným údajem o obsahu alkoholu, když na obalu nebyla uvedena

hodnota obsahu alkoholu vyjádřená číselným údajem, doplněným zkratkou „alk.“ (případně „skutečný obsah alkoholu“, „skutečný alkohol“),

6) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví a vinařství, neboť dne 3. 12. 2012 uváděl do oběhu Modrý Portugal, víno červené suché, minőségi vörösbőr, alk. 11,5 % obj., šarže č. 12-82, hodnocené množství 1.016 ks (tj. 762 l), které nevyhovělo požadavkům stanoveným v § 27 odst. 4 písm. a) bod 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, podle kterého je zakázáno uvádět do oběhu produkt, u něhož nebyly dodrženy požadavky na jakost stanovené prováděcím právním předpisem nebo produkt vykazuje choroby nebo vady, přičemž vůně a chuť předmětného vína byla vyhodnocena jako oxidativní,

7) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 120c odst. 4 nařízení č. 1234/2007, neboť dne 3. 12. 2012 uváděl do oběhu Müller Thurgau, víno bílé suché, víno z Maďarska, alk. 11 % obj., šarže č. 12/264, hodnocené množství 288 ks (tj. 576 l) (dle zjištění učiněných v rámci kontroly ze dne 9. 1. 2013 bylo toto víno zkupákováno dne 7. 11. 2012 v celkovém množství 26.210 l, přičemž dne 9. 1. 2013 se ho v nádobě č. N18 nacházelo ještě 22.750, celkem tedy bylo uvedeno do oběhu 3.460 l předmětného vína), které ve znaku přídavek vody nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. XVb část A bod 1 nařízení č. 1234/2007, když v něm byl laboratorním rozbořem prokázán přídavek vody ve výši 40 % obj., které navíc ve znaku ethanol z přidaného cukru nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. XVa část A bod 2 písm. c) nařízení č. 1234/2007, když v něm laboratorní rozbor prokázal ethanol z přidaného cukru 2,24 % obj., přičemž příloha XVa část A bod 2 písm. c) nařízení č. 1234/2007 povoluje maximálně 1,5 % objemová, víno tak bylo podrobena nepovolenému enologickému postupu,

8) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 120c odst. 4 nařízení č. 1234/2007, neboť dne 3. 12. 2012 uváděl do oběhu Královský hrozen, bílé víno, z. p. Evropské společenství, alk. 10,5 % obj., šarže č. 454, hodnocené množství 8.832 ks (tj. 17.664 l) (dle zjištění učiněných v rámci kontroly ze dne 9. 1. 2013 bylo předmětné víno zkupákováno, naplněno a uvedeno do oběhu v době mezi 27. 11. 2012 a 6. 12. 2012 v celkovém množství 76.800 l), které ve znaku přídavek vody nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. XVb část A bod 1 nařízení č. 1234/2007, když v něm byl laboratorním rozbořem prokázán přídavek vody ve výši min. 54 % obj., které navíc ve znaku ethanol z přidaného cukru nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. XVa část A bod 2 písm. c) nařízení č. 1234/2007, když v něm laboratorní rozbor prokázal ethanol z přidaného cukru min. 4,72 % obj., přičemž příloha XVa část A bod 2 písm. c) nařízení č. 1234/2007 povoluje maximálně 3 % objemová, víno tak bylo podrobena nepovolenému enologickému postupu,

9) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 120c odst. 4 nařízení č. 1234/2007, neboť dne 20. 12. 2012 uváděl do oběhu červené víno Královský hrozen, směs vín z různých zemí EU společenství, alk. 10,5 % obj., šarže č. 401 14.12.12, hodnocené množství 10.752 l (dle zjištění učiněných v rámci kontroly ze dne 11. 2. 2013 účastník řízení toto víno uvedl do oběhu formou prodeje jednomu odběrateli, společnosti VÍNO TRADE spol. s r.o., a to dne 21. 12. 2012 v množství 6.528 ks. tj. 13.056 l), které ve znaku přídavek vody nevyhovělo

požadavku stanovenému v příloze č. XVb část A bod 1 nařízení č. 1234/2007, když v něm byl laboratorním rozbořem prokázán přídavek vody ve výši min. 33 % obj., které navíc ve znaku ethanol z přidaného cukru nevyhovělo požadavku stanovenému v příloze č. XVa část A bod 2 písm. c) nařízení č. 1234/2007, když v něm laboratorní rozbor prokázal ethanol z přidaného cukru min. 3,27 % obj., přičemž příloha XVa část A bod 2 písm. c) nařízení č. 1234/2007 povoluje maximálně 3 % objemová, víno tak bylo podrobena nepovolenému enologickému postupu,

10) správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství porušením povinnosti stanovené v čl. 120c odst. 4 nařízení č. 1234/2007, neboť dne 19. 3. 2013 uvedl do oběhu bílé víno á 2 l, směs vín z různých zemí Evropského společenství, alk. 10,5 %, obj., šarže č. 12-272c, d.v. 15. 3. 2013, hodnocené množství 3.840 ks lahví (tj. 7.680 l) (ze zprávy o splnění opatření č. P001-71109/13/D, doručené na SZPI, inspektorát v Brně dne 11. 6. 2013 a zaevidované pod poř. č. 39319 vyplývá, že z tohoto množství bylo 291 ks staženo), u kterého byl zjištěn celkový obsah kyseliny citronové 1,25 g/l, přičemž čl. 3 odst. 2 nařízení Komise (ES) č. 606/2009 ze dne 10. 7. 2009, kterým se stanoví některá prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 479/2008, pokud jde o druhy výrobků z révy vinné, enologické postupy a omezení, která se na ně použijí (dále jen „nařízení č. 606/2009“), resp. příloha č. I A bod 24 nařízení č. 606/2009 uvádí, že maximální množství přídavku kyseliny citronové s ohledem na stabilizaci vína v ošetřeném vínu uvedeném na trh nesmí překročit hodnotu 1g/l, víno tak bylo podrobena nepovolenému enologickému postupu.

[3] Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že jelikož žalobce proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal jen blanketní odvolání, přezkoumával pouze soulad napadeného rozhodnutí a předcházejícího řízení s právními předpisy. Co se týče zjišťování skutkového stavu, dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s právními předpisy, vycházel z podkladů, které byly řádně provedeny jako důkaz, a skutková zjištění mají oporu v provedeném dokazování. Skutek kladený žalobci za vinu považuje žalovaný za popsany dostatečně určitě a způsobem, jenž vyžaduje judikatura správních soudů. Žalovaný se se správním orgánem prvního stupně ztotožnil i co se týče uložené sankce a povinnosti uhradit náklady laboratorního rozboru.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[4] Ve včas podané žalobě žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

[5] Dle názoru žalobce nebyl přesvědčivě zjištěn skutkový stav, v důsledku čehož bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Ve vztahu k vzorkům vína Modrý Portugal, šarže č. 12-82, byly použity nepovolené metody testování. Jediným důkazem o vině žalobce jsou provedené zkoušky a protokoly o nich, tyto jsou však velmi povrchní a žalovaný je převzal, aniž by přistoupil k jejich hodnocení. V odůvodnění rozhodnutí podle názoru žalobce chybí popis použitých metod a označení metody. Správní orgán použil pouze metodu senzorickou, která je však velmi subjektivní a na základě ní nemůže být dosaženo závěru o tom, že určitý produkt má vady v chuti a vůni. Tímto postupem byl podle žalobce porušen čl. 120g Nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 1234/2007, jelikož nebyly provedeny analytické metody. I

pokud by žalobce přijal závěr, že testované vzorky měly vady v chuti a vůni, nebylo prokázáno, že tyto vady měla celá šarže vína. Většina lahví testovaného výrobku v době provádění kontroly byla prodána odběratelům a opustila sféru vlivu žalobce, vady ve vůni a chuti tak mohly být způsobeny nevhodným skladováním části výrobků. Dle názoru žalobce tak jde o zásadní pochybení při zjišťování skutkového stavu věci z pohledu závažnosti porušení zákona.

[6] Ve vztahu k vzorkům vína bílého, směs vín z různých zemí ES, šarže 12-272c žalobce namítal, že v odůvodnění rozhodnutí chybí popis použité metody a že zde nejsou uvedeny rozdíly ve výsledcích mezi testovanými vzorky. Žalovaný se nezabýval odchylkou měření, odchylka měření však podle konkrétní metody standardu OIV může dosahovat 5 – 20 %, což zejména v případech mezních hodnot jako v daném případě (povolené množství 1 g/l, naměřené množství 1,25 g/l) znamená porušení pravidel řádné laboratorní praxe v neprospěch žalobce. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že u všech lahví jedné šarže jsou výsledky testovaných látek stejné, jelikož je zřejmé, že při lahvování vína může dojít k situaci, že koncentrace určité látky je v některých lahvích vyšší než v jiných.

[7] Ve vztahu k vzorkům vína Müller Thurgau, Královský hrozen žalobce namítal, že v odůvodnění rozhodnutí chybí popis použité metody, nejsou zde uvedeny rozdíly ve výsledcích mezi jednotlivými testovanými vzorky, žalovaný se nezabýval odchylkou měření.

[8] Žalobce se dále domnívá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a to ve vztahu k jednání spočívajícím v tvrzeném chybném označení vína a podrobení vína nepovoleným enologickým postupům v přidavku vody, cukru a kyseliny citronové. Ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství považuje žalobce za neurčitě a pro svoji neurčitost za protiústavní, a proto na základě tohoto ustanovení není možné ukládat podnikatelům sankce. Žalobce namítal, že zákon o vinohradnictví a vinařství vymezuje v § 39 velké množství správních deliktů, § 39 odst. 1 písm. ff) tak většinu z nich dubluje a navíc umožňuje uložení velmi vysoké pokuty i za bagatelní opomenutí. Ze samotného textu právního předpisu není podle žalobce zřejmé, na co vše dané ustanovení dopadá, když pojem předpis EU je značně široký a není zákonem specifikován ani určením orgánu EU, kterým by měl být předpis vydán. Výše sankce není podle žalobce stanovena v závislosti na závažnosti porušené povinnosti, ale pouze v závislosti na původu předpisů, které ji stanovují. Vymezení správního deliktu tímto způsobem je podle názoru žalobce neurčitě, nesrozumitelné, nepředvídatelné a protiústavní. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, proč bylo jednání žalobce posouzeno podle ust. § 39 odst. 1 písm. ff) a ne podle jiného ustanovení téhož zákona. Nařízení č. 1234/2007, jehož ustanovení měla být porušena, navíc není předpisem, který by upravoval vinohradnictví a vinařství, ale je předpisem upravujícím obecně zemědělství, ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství tak na něj nedopadá.

[9] Žalobce má za to, že vymezení správního deliktu v případě tvrzené oxidativní chutě a vůně vína u vína Modrý Portugal, šarže č. 12-82 je nedostatečné a neurčitě, jelikož ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví a vinařství je neurčitě, když v zákoně není blíže specifikováno, co se rozumí chorobou nebo vadou produktu. Určení vady výrobku podle žalobce nemůže spočívat na individuálních pocitech.

[10] Dále žalobce namítal, že se správní orgány vůbec nezabývaly otázkou odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt. Má za to, že v jeho případě byly splněny podmínky ust. § 40 odst. 1 zákona o vinohradnictví a vinařství, podle něhož právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno považovat, aby porušení povinnosti zabránila. Žalobce nebyl pěstitelem vín, vína nakoupil od osob, kterými byl ujištěn o jejich souladu s právními předpisy. Z ekonomického hlediska není pro běžného podnikatele možné provádět laboratorní analýzy na blíže nezjištěný okruh přídatných látek.

[11] Napadené rozhodnutí je podle názoru žalobce nepřezkoumatelné, neboť neobsahuje náležitosti dle ust. § 68 správního řádu. Rozhodnutí neobsahuje srozumitelné odůvodnění, nejsou zde uvedeny podklady rozhodnutí a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Správní orgán se rovněž nevypořádal s podřazením jednání pod odpovídající správní delikt. Nejasné je i odůvodnění ve vztahu k možné ekonomické újmě spotřebitelů.

[12] Správní orgán podle názoru žalobce nedostatečně zdůvodnil výši uložené pokuty, přestože podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb. je správní orgán povinen přihlídnout k délce doby, po níž porušení povinnosti trvalo, k okolnostem, za nichž k protiprávnímu jednání došlo, a k jeho následkům.

[13] Konečně žalobce namítal, že uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká a že správní orgán porušil zásadu stanovenou § 2 odst. 4 správního řádu. Dle informací žalobce jsou v obdobných případech ukládány pokuty v rozmezí od 10.000 Kč do 20.000 Kč. Žalobce nesouhlasí ani s výší nákladů za testování vzorků vína, kdy tyto náklady nebyly podle jeho názoru žalovaným dostatečně vyčísleny.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě, replika žalobce a vyjádření žalovaného k replice žalobce

[14] Ve vyjádření k žalobě žalovaný k námitkám týkajícím se skutkového stavu uvedl, že skutkový stav věci byl zjištěn dostatečně v souladu se zásadou materiální pravdy. Pokud žalobce shledal závěry uvedené v protokolech o zkoušce a posudcích jako povrchní či chybné, měl možnost proti nim brojit námitkami, toto však neučinil. Metoda použitá pro zjištění vůně a chuti vína je jednoznačně označená v protokolu o zkoušce, jedná se přitom o metodu akreditovanou, u níž je subjektivnost vyloučena. Žalobce byl poučen o právu požádat o duplikátní vzorek, tohoto práva však nevyužil. Žalovaný má za to, že popis laboratorní metody není obligatorní součástí popisu skutku. Neztotožnil se ani s argumentací, že správní orgány postupovaly v rozporu s čl. 120g nařízení č. 1234/2007. Z čl. 120g tohoto nařízení vyplývá, že metody a pravidla doporučené a zveřejněné OIV se použijí k určení složení výrobků v oblasti vína a ke zjištění, zda tyto výrobky nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům, pro senzorické hodnocení jsou však neaplikovatelné. Žalovaný nesouhlasí se zpochybňováním objektivnosti prováděných smyslových hodnocení, jelikož podle vyhlášky č. 211/2004 Sb. je jednou z metod zkoušení i senzorické hodnocení, které provádějí pouze oprávněné a řádně proškolené osoby. Smyslové požadavky na jakost vína, stejně jako seznam chorob a vad jsou v návaznosti na § 27 odst. 4 písm. a) bod 2 zákona o

vinohradnictví a vinařství blíže upraveny ve vyhlášce č. 323/2004 Sb. Co se týče otázky množství závadných produktů, žalovaný uvedl, že zákonodárce zavedl legislativní fikci, že potraviny označené výrobcem stejnou šarží byly vyrobeny za stejných podmínek. Je přitom na výrobcu, aby zajistil, že výrobky označené stejnou šarží budou totožné, za tímto účelem je i na něm, jakou velikost šarže zvolí. Z uvedených důvodů má žalovaný za to, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[15] Ke vzorkům vína bílého, směs vín z různých zemí ES, šarže 12-272c žalovaný uvedl, že použitá metoda je uvedena v protokolu o zkoušce. Přitom nemá za to, že by popis použité metody či odchylky měření byly nezbytnou náležitostí odůvodnění rozhodnutí. Odchylky měření jsou uvedeny v protokolu u jednotlivých měření jako rozšířená nejistota stanovení [U²]. U kyseliny citronové činila tato rozšířená nejistota stanovení $\pm 0,033$, v daném případě proto mohl být obsah kyseliny citronové minimálně 1,217 g/l a maximálně 1,283 g/l.

[16] Ke vzorkům vína Müller Thurgau a Královský hrozen žalovaný uvedl, že použitá metoda je uvedena v protokolu o zkoušce. Odchylky měření jsou rovněž uvedeny u jednotlivých analýz jako rozšířená nejistota – v případě přídatku vody $\pm 4,0$ a v případě ethanolu $\pm 0,67$. S námitkou porušení pravidel řádné laboratorní praxe se proto žalovaný neztotožnil.

[17] K namítané neurčitosti ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství žalovaný uvedl, že v § 39 zákona je uveden přehledný výčet správních deliktů. Ust. § 39 odst. 1 písm. ff) představuje ve vztahu k dalším skutkovým podstatám § 39 zákona tzv. zbytkovou skutkovou podstatu. Žalovaný souhlasí se žalobcem, že počet předpisů EU je široký, přičemž tyto předpisy stanoví právní povinnosti v různé míře obecnosti a různého stupně závažnosti, to však nic nemění na tom, že je daná skutková podstata definována jednoznačným způsobem a že podle ní lze ukládat sankce. Žalovaný nevidí důvod, proč by mělo být ustanovení neurčité či dokonce protiústavní. Nařízení č. 1234/2007 je předpisem obecného potravinového práva a i vinařské produkty se bezpochyby řadí mezi potraviny.

[18] K namítané neurčitosti ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví a vinařství žalovaný uvedl, že nemá za to, že by toto ustanovení bylo neurčité. Součástí ust. § 27 odst. 4 zákona, které zakotvuje pro oblast vinařství zákaz uvádění do oběhu některých produktů je mimo jiné i ust. písm. a) bodu 2. Přehled jevů, které lze označit jako chorobu či vadu vína, není obsažen přímo v zákoně, ale v jeho prováděcím předpise – ve vyhlášce č. 323/2004 Sb.

[19] K námitce týkající se odpovědnosti za správní delikt žalovaný uvedl, že potravinové právo je založeno pouze na objektivní odpovědnosti, tato však není absolutní. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce, že splnil podmínku vedoucí k zániku odpovědnosti za správní delikt tím, že není pěstitelem vín či že opakovaně degustuje finalizovaná vína. V dané věci bylo jako nevyhovující shledáno celkem pět různých šarží produktů finalizovaných žalobcem, tato skutečnost nevypovídá o tom, že by žalobce vynaložil veškeré úsilí, aby zamezil protiprávnímu jednání.

[20] Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti dle ust. § 68 správního řádu, ani s tím, že by rozhodnutí bylo nejasné ve vztahu k možné ekonomické újmě spotřebitelů.

[21] K námitce, že při ukládání sankce nebyla zohledněna kritéria ust. § 24 odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb., žalovaný uvedl, že tento zákon se na předmětnou věc nevztahuje a jednání žalobce podle něj nebylo a nemá být posuzováno. Správní orgány postupovaly podle ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství.

[22] K namítané nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení o porušení zásady legitimního očekávání formuloval obecně, a zdůraznil, že při svém rozhodování nečiní mezi obdobnými případy rozdíly.

[23] Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku, že by nebyly dostatečně vyčísleny náklady za laboratorní rozborů vína. Výše náklady za tyto rozborů vyplývá zejména z vyúčtování náklady za provedené rozporů vystavených laboratorů správního orgánu prvního stupně na základě jednotlivých protokolů o zkouškách.

[24] S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[25] V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž žalobce především namítal porušení zásady *ne bis in idem*. Žalobce má za to, že jednání, která byla předmětem řízení pod bodem 6) je pokračováním ve správním deliktu, za který byl žalobce sankcionován rozhodnutím č. j. SZPI/AB703-14/2013 ze dne 13. 2. 2013. Tato jednání jsou dílčími útoky vedenými jednotným záměrem, naplňují skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojena stejným nebo podobným způsobem provedení a jsou taktéž spojena blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku. Vzhledem k tomu, že správní orgán zahájil proti žalobci správní řízení pod sp. zn. SZPI/AB703/2013 dne 18. 1. 2013, lze až od okamžiku zahájení správního řízení považovat případné další jednání žalobce za nový správní delikt a samostatně jej postihovat. Správní orgány proto v nyní projednávané věci rozhodly o dílčím jednání pokračujícího správního deliktu v rozporu se zásadou *ne bis in idem*. Žalobce má rovněž za to, že jednání uvedená pod body 7), 8), 9) a 10) výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou dílčími útoky pokračujícího správního deliktu a správní orgán je v rozporu se zásadou *ne bis in idem* posuzoval jako samostatné správní delikty. Konečně žalobce namítal, že jednání uvedená pod body 2) a 5) jsou dílčími útoky pokračujícího správního deliktu a správní orgán je posuzoval jako samostatné správní delikty v rozporu se zásadou *ne bis in idem*.

[26] V reakci na repliku žalobce bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného, v němž žalovaný zdůraznil, že námitka, že se v uvedených případech jedná o pokračující správní delikt, nebyla uvedena v žalobě. Žalobce uvádí nová tvrzení, která nebyla dosud uplatněna, a která nemají charakter pouhého podrobnějšího rozvedení žaloby. Žalovaný má za to, že nový žalobní bod byl uplatněn po uplynutí lhůty k podání žaloby, a proto by k němu soud neměl přihlížet.

IV. Posouzení věci soudem

[27] Zdejší soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř.“) bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí

žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[28] K žalobním námitkám směřujícím proti zjištěnému skutkovému stavu soud konstatuje, že hlavními podklady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly především protokoly o zkoušce a posudky, které jsou součástí spisového materiálu a ve kterých jsou mimo jiné identifikovány i použité metody zkoušky. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že správní orgán vycházel při svém rozhodování právě z těchto listin, které byly v řízení řádně provedeny jako důkaz. Takovéto odůvodnění považuje soud za dostačující. Z právních předpisů nevyplývá, že by popis či označení použitých metod byl náležitostí rozhodnutí, a vzhledem ke složitosti problematiky by to ani nebylo vhodné. Žalobce ostatně ani neuvádí, s jakým konkrétním ustanovením zákona by měl být postup správního orgánu v rozporu.

[29] Co se týče vůně a chuti vína ve vztahu ke vzorkům vína Modrý Portugal, šarže č. 12-82, v protokolu o zkoušce ze dne 13. 12. 2012, č. D017-70394/12/A02, který byl se žalobcem projednán a který mu byl předán, je jednoznačně uvedeno, že použitou metodou byla v tomto případě senzorická analýza (kód dle ceníku S002), metoda SZPI 0416 (ČSN 56 0216:1964; ČSN ISO 8589:2008). Nelze přistoupit na argumentaci žalobce, že jde o metodu subjektivní, a tedy nepoužitelnou. Dle § 3 odst. 1 písm. a) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci (dále jen „zákon o SZPI“) inspekce mj. kontroluje, zda potraviny splňují požadavky stanovené zvláštními právními předpisy, nebo mezinárodními smlouvami. Inspekce při plnění těchto úkolů provádí nebo zajišťuje provedení rozborů potravin v laboratořích, které splňují podmínky pro provoz laboratoří stanovené v ČSN EN ISO/IEC 17025, mezi které patří i odbor zkušební laboratoře inspektorátu SZPI v Brně, který prováděl zkoušky v nyní projednávané věci. Dle vyhlášky č. 211/2004 Sb. patří mezi metody zkoušení i senzorické hodnocení, které dle § 8 této vyhlášky provádí oprávněná a řádně proškolená osoba, která postupuje podle českých technických norem upravujících senzorické analýzy. Podrobnější konkrétní požadavky na výrobu vína obsahuje vyhláška č. 323/2004 Sb., která v § 4 odkazuje na přílohu č. 5 (seznam chorob a vad vína týkající se vzhledu, barvy, vůně, chuti a perlení vína) a přílohu č. 6 (smyslové požadavky na jakost vína). Senzorická analýza je tedy standardní zákonnou kontrolní metodou, která je prováděna odborně způsobilými osobami. Zjištěné vady byly popsány v souladu s vyhláškou č. 323/2004 Sb. (vůně a chuť oxidativní).

[30] Článek 120g nařízení č. 1234/2007 se vztahuje na metody, podle kterých může být určeno složení výrobků, a na pravidla, podle kterých může být stanoveno, zda tyto výrobky nebyly podrobeny nepovoleným enologickým postupům. Nedopadá tedy na zjišťování senzorických vlastností, a proto se na tyto případy neuplatní.

[31] Pokud žalobce shledal závěry uvedené v protokolech o zkoušce a posudcích jako povrchní či chybné, mohl proti nim brojit námitkami proti protokolům o kontrole, této možnosti však nevyužil. Stejně tak mohl požádat při odběru vzoru v souladu s ust. § 16 odst. 3 zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o potravinách“), o duplikátní vzorek. Ani toto však žalobce neučinil. Správním orgánům proto nelze vytýkat, že se blíže obsahem protokolů o zkoušce a posudky ve svých rozhodnutích nezabývaly.

[32] Pokud se týká množství závadných produktů, soud konstatuje, že testování vzorků odebraných z jednotlivých šarží vína odpovídalo metodám kontroly potravin a vína. Šarží se dle zákona o potravinách rozumí množství druhově totožných jednotek, které byly vyrobeny za stejných podmínek. Proto se stanoveným postupem odebírají ze šarže pouze vzorky, a není potřeba, aby byla podrobena zkoušce každá láhev předmětné šarže, což by bylo i nereálné požadovat. I z toho důvodu nemůže obstát argument žalobce, že vady v chuti a vůni mohly být způsobeny nevhodným skladováním pouze u části výrobků. Stanovením šarže výrobce určuje, že potraviny byly vyrobeny za stejných podmínek a zásadně by tedy měly mít stejné vlastnosti. Výrobce si může i s ohledem na možné vady sám určit velikost šarže a chránit se tak před neblahými důsledky zjištěných vad. Praxe kontrolních orgánů je tedy zcela legitimní a v souladu s právními předpisy.

[33] K námitkám směřujícím ke vzorkům vína bílého, směs vín z různých zemí ES, šarže 12-272c, lze uvést, že z protokolu o zkoušce č. D011-80738/13/A01, který je přílohou protokolu o kontrole č. P001-71109/13 ze dne 6. 6. 2013, jednoznačně vyplývá, že obsah kyseliny citronové ve víně byl zjišťován metodou vedenou pod kódem E042 fungující na principu enzymatický test, identifikovanou jako „Metoda SZPI 0424“. Odchylky měření jsou v protokolu uvedeny u jednotlivých analýz jako rozšířená nejistota stanovení (U^2), přičemž u kyseliny citronové činí tato rozšířená nejistota $\pm 0,033$. Pokud v daném případě byl zjištěn obsah kyseliny citronové 1,25 g/l, mohl být obsah kyseliny citronové minimálně 1,217 g/l, uvedené víno tedy nevyhovělo požadavku vyplývajícímu z přílohy č. I A bod 24 nařízení č. 606/2009 (která uvádí, že maximální množství přídavku kyseliny citronové s ohledem na stabilizaci vína v ošetřeném vínu uvedeném na trh nesmí překročit hodnotu 1 g/l) ani při zohlednění této odchylky. S ohledem na shora uvedené přitom soud nepovažuje za nutné, aby popis použité metody či odchylka měření byly uvedeny přímo v rozhodnutí správního orgánu. Ohledně množství závadných produktů soud odkazuje na závěry uvedené výše.

[34] Ve vztahu ke vzorkům vína Müller Thurgau a Královský hrozen soud konstatuje, že i zde vyplývá použitá metoda z protokolu o zkoušce (konkrétně č. D017-70394/12/A03), který je přílohou protokolu o kontrole č. P001-70394/13 ze dne 9. 1. 2013. Z tohoto protokolu o zkoušce je zjevné, že přídavek vody ve víně byl zjišťován metodou vedenou pod kódem V127, princip metody IRMS test, identifikovanou jako „Metoda SZPI 4903“, a množství přidaného cukru bylo zjišťováno metodou vedenou pod kódem V137, princip metody NMR, IRMS, identifikovanou jako „Metoda SZPI 4901, 4902“. Odchylky měření jsou i v tomto případě uvedeny u jednotlivých analýz jako rozšířená nejistota stanovení, z naměřených hodnot je přitom zjevné, že jak v případě přídavku vody, tak v případě ethanolu z přidaného cukru víno nevyhovovalo ani při započtení této odchylky.

[35] Soud nepřisvědčil ani namítanému nesprávnému právnímu posouzení věci spočívajícímu v tom, že ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství je neurčitě a protiústavní, a proto na jeho základě nelze ukládat podnikatelům sankce. V § 39 zákona o vinohradnictví a vinařství je právně zakotven přehledný výčet správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. V případě tohoto výčtu byl zvolen obdobný postup jako např. v zákoně o potravinách (viz jeho § 17 až § 17h), v rámci jednotné metodiky a zásad právní úpravy přestupků a jiných správních deliktů v právních předpisech upravujících výkon veřejné správy. Předmětný výčet správních deliktů zahrnuje i ust. § 39 odst. 1 písm. ff), jež bylo v dané věci aplikováno, a které ve vztahu k ostatním skutkovým

podstatám, vztahujícím se k porušení evropských právních předpisů obsažených v § 39 představuje tzv. zbytkovou skutkovou podstatu. Zahrnuje totiž porušení veškerých ostatních povinností stanovených právními předpisy EU, upravujícími oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty, které nejsou obsaženy v jiných ustanoveních. Lze souhlasit se žalobcem, že počet předmětných předpisů EU je široký, přičemž předpisy stanoví právní povinnosti v různé míře obecnosti a jde o různý stupeň závažnosti jejich porušení, to však nic nemůže změnit na tom, že předmětná skutková podstata [§ 39 odst. 1 písm. ff) zákona] je formulována jednoznačným způsobem a lze podle ní ukládat sankce ve správním řízení. V případě skutkové podstaty správního deliktu uvedené v § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství není dublována jiná skutková podstata uvedená ve výčtu správních deliktů v § 39 téhož zákona. Z dikce ust. § 39 odst. 1 písm. ff) „jako výrobce či osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí se správního deliktu tím, že poruší povinnost stanovenou předpisem Evropské unie ¹⁾ upravujícím oblast vinohradnictví, vinařství nebo obchodu s produkty“, plyne jednoznačná podřaditelnost nyní zkoumaného jednání žalobce, který svým jednáním porušil čl. 52 odst. 1 nařízení č. 607/2009 (viz bod 2, 5 výroku rozhodnutí), čl. 118 odst. 1 písm. d) nařízení č. 1234/2007 (bod 3), čl. 16 nařízení č. 178/2002 (bod 4) a čl. 120c odst. 4 nařízení č. 1234/2007 (bod 7, 8, 9, 10), na které mimo jiné toto zákonné ustanovení odkazuje v poznámce pod čarou. Žalobce ostatně ani neuvádí, pod jakou jinou skutkovou podstatu v ust. § 39 zákona by bylo možné tato jeho jednání podřadit.

[36] Ustanovení není neurčité, nesrozumitelné, v rozporu s principem předvídatelnosti práva, ani protiústavní. Rozporované ustanovení je součástí platného právního řádu ČR a v dané věci nebylo pochyb o tom, která konkrétní jednání lze pod tuto skutkovou podstatu podřadit. Rozporoval-li žalobce, že výše sankce do 5.000.000 Kč není v zákoně stanovena v závislosti na závažnosti porušené povinnosti, pak k tomu soud uvádí, že částka 5.000.000 Kč představuje maximálně možnou horní hranici uložené pokuty za předmětný delikt, neznamená to však, že v této maximální výši bude uložena pokuta za každé podřaditelné jednání. Správní orgány se musí v každém konkrétním případě snažit o individualizaci pokuty a o její řádné zdůvodnění. Před uložením pokuty v konkrétní výši musí posoudit závažnost protiprávního jednání a porušené povinnosti a veškeré své úvahy (delikventovi přitěžující a polehčující), svědčící pro uložení pokuty v konkrétní výši, musí přezkoumatelným způsobem sdělit.

[37] Pro úplnost krajský soud dodává, že se podrobněji k určitosti (a tedy) i ústavnosti § 39 odst. 1 písm. ff) vyjádřil již v rozsudku ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 A 39/2013-50, dostupném na www.nssoud.cz (konkrétně v bodu [34]). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla pro nepřípustnost odmítnuta usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2016, č. j. 9 As 57/2016-44, dostupným na www.nssoud.cz.

[38] Neobstojí ani argumentace, že ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství nedopadá na porušení nařízení č. 1234/2007. Žalobci lze přisvědčit v tom, že Nařízení Evropského parlamentu a Rady ES č. 1234/2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty, není předpisem, který upravuje pouze vinohradnictví a vinařství, ale je obecným předpisem upravujícím oblast zemědělství. Víno je však nepochybně zemědělským produktem, musí se tak na něj vedle speciálních požadavků vztahovat i požadavky práva upravujícího obecně oblast zemědělství. V čl. 1 odst. 1 písm. l) předmětného nařízení je výslovně uvedeno, že tímto nařízením se stanoví mimo jiné společná organizace trhů s produkty vína. Čl. 120c odst.

4 nařízení č. 1234/2007 stanoví, že „výrobky, na které se vztahuje toto nařízení a které byly podrobeny enologickým postupům, jež Společenství nebo případně konkrétní stát nepovolují, nebo postupům, jež porušují omezení stanovená v příloze XVb, nelze ve Společenství uvádět na trh.“ Žalobce právě toto ustanovení porušil, když se dopustil jednání spočívajícího v uvádění výrobků podrobených nepovoleným enologickým postupům (překročení povoleného množství přidané vody, překročení povoleného množství ethanolu z přidaného cukru, překročení množství přídavku kyseliny citronové) na trh.

[39] Ust. § 39 odst. 1 písm. ff) zákona o vinohradnictví a vinařství je tedy i s odkazem na nařízení č. 607/2009, 1234/2007 či nařízení č. 178/2002 normou určitou a dostatečně konkrétní. Použití odkazů či odkazovacích norem je běžnou legislativně technickou metodou, slouží k přehlednosti a provázanosti právních předpisů. Správní orgány jednání žalobce v dané věci podřadily pod předmětné ustanovení správně.

[40] Soud neshledal důvodnou ani námitku, že vymezení správního deliktu podle ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví a vinařství je nedostatečné a neurčité. Žalobce se správního deliktu podle § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví a vinařství dopustil tím, že uváděl do oběhu víno v rozporu s § 27 odst. 4 písm. a) bod 2 téhož zákona (podle kterého je zakázáno uvádět do oběhu produkt, u něhož nebyly dodrženy požadavky na jakost stanovené prováděcím právním předpisem nebo produkt vykazuje choroby nebo vady), když vůně a chuť předmětného vína byla vyhodnocena jako oxidativní. Jak již bylo uvedeno výše, seznam chorob a vad vína týkajících se vzhledu, barvy, vůně, chuti a perlení vína je obsažen v příloze č. 5 vyhlášky č. 323/2004 Sb. Ustanovení § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví a vinařství je tedy odkazovací normou, která je ve spojení s odkazovaným ustanovením a prováděcím předpisem dostatečně určitá a konkrétní. Použití odkazovacích norem, jak již bylo řečeno, je běžnou legislativně technickou metodou, která slouží k větší přehlednosti a provázanosti právních předpisů. Správní orgány tedy jednání žalobce podřadily pod ust. § 39 odst. 1 písm. aa) zákona o vinohradnictví a vinařství správně.

[41] K námitce žalobce, že se správní orgány nezabývaly otázkou odpovědnosti za správní delikt, soud uvádí, že odpovědnost právnických osob za správní delikty dle zákona o vinohradnictví a vinařství je odpovědností objektivní. Nejedná se o odpovědnost absolutní, neboť zákon obsahuje v § 40 odst. 1 liberační důvod, dle kterého se lze této odpovědnosti zprostit, jestliže právnická osoba prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení povinnosti zabránila. Existenci tohoto liberačního důvodu však musí prokázat delikvent – tedy v tomto případě žalobce. V průběhu řízení žalobce nejenže existenci liberačního důvodu neprokázal, ale ani ji netvrdil. Tento nedostatek nelze napravit až ve fázi soudního přezkumu. Lze tedy uzavřít, že povinností správních orgánů nebylo se v napadeném rozhodnutí otázkou existence liberačního důvodu z úřední povinnosti zabývat, když žalobce tuto námitku ve správním řízení nevznesl. Odpovědnosti za správní delikt by se však ani tak nebylo možné zprostit pouze s poukazem na to, že žalobce spoléhal na tvrzení jeho dodavatelů o souladu dodávaných vín s právními předpisy nebo že vína sám opakovaně degustoval.

[42] Co se týče žalobních bodů, v nichž žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro rozpor s ust. § 68 správního řádu, uložená pokuta je nepřiměřeně vysoká, nebo že správní orgán porušil zásadu legitimního očekávání, tyto nemohou pro svou

obecnost obstat. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, „ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92-5). Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých obvyklých nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného. Stěžejní procesní zásadou je rovnost účastníků před soudem vyjadřovaná někdy jako rovnost zbraní. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou. Provedením této zásady je potom též požadavek náležité substanciace přednesů stran: jediné tím, že strana svůj přednes dostatečně konkretizuje, umožní druhé straně k tomuto přednesu učinit vyjádření. Pokud je tvrzení jedné procesní strany jen povšechné a nekonkrétní, neví druhá strana, k čemu se má vlastně vyjádřit; tím se přirozeně snižuje i její možnost náležité procesní obrany.“ Jelikož žalobce dostatečným způsobem neupřesnil, v jakých mezích se má soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí pohybovat, nelze se s takto obecně vymezenými žalobními body vypořádat.

[43] Namítal-li žalobce, že při zdůvodnění výše uložené pokuty nepostupoval správní orgán podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb., soud konstatuje, že výše uložené pokuty byla správními orgány odůvodněna v souladu s ust. § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství relativně obsáhle, s přihlédnutím k závažnosti správního deliktu, a to především ke způsobu jeho spáchání, jeho následkům a okolnostem, za nichž byl spáchán (viz str. 13 - 16 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Ust. § 24 odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, na které žalobce odkazoval, se v dané věci neaplikuje.

[44] Konečně soud nepřisvědčil ani námitce, že správní orgány nedostatečně vyčíslily výši nákladů za testování vzorků vína. Při uložení povinnosti nahradit náklady laboratorního rozboru postupovaly správní orgány podle ust. § 3 odst. 4 písm. b) zákona o SZPI, podle něhož je kontrolovaná osoba povinna hradit náklady rozboru, bylo-li jím zjištěno, že zemědělské výrobky a potraviny nebo suroviny určené k jejich výrobě anebo tabákové výrobky nesplňují požadavky stanovené zvláštními právními předpisy nebo mezinárodními smlouvami. Výše nákladů za laboratorní rozbor vyplývá z vyúčtování nákladů za provedené rozboru vystavených laboratoří správního orgánu prvního stupně, s nimiž byl žalobce seznámen společně s oznámením o zahájení řízení. Konkrétně se jedná o náklady za rozboru uvedené v protokolech o zkoušce č. D017-70394/12/A02, č. D017-70394/12/A03, č. D017-70394/12/A04 a č. D050-70758/12/A02, na které správní orgány obou stupňů odkázaly

v odůvodnění svých rozhodnutí. Takovéto odůvodnění považuje soud za zcela dostačující, zvláště za situace, kdy žalobce proti výši nákladů laboratorních rozborů v celém průběhu správního řízení nebrojil.

[45] Pokud žalobce namítal porušení zásady *ne bis in idem*, tento žalobní bod se objevil poprvé v replice k vyjádření žalovaného. Rozšířit žalobu o další žalobní body je přitom obecně podle § 71 odst. 2 s. ř. s. možné jen ve lhůtě pro podání žaloby. Lhůta pro podání žaloby činila podle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s. 2 měsíce poté, kdy rozhodnutí žalovaného bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, přičemž rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 18. 8. 2014. Dvoutměsíční lhůta, v níž byl žalobce oprávněn rozšiřovat žalobu o další žalobní body, tedy uplynula v pondělí 20. 10. 2014. Podání obsahující výše uvedený nový žalobní bod bylo soudu doručeno až dne 22. 4. 2015, tedy po lhůtě k podání žaloby. V případě „běžného“ žalobního bodu by se tedy jednalo o žalobní bod nepřípustný. Ve věci je však třeba vzít v úvahu, že k dodržení východisek vyplývajících z čl. 40 Listiny základních práva a svobod (tj. i zásady *ne bis in idem*) je soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti, neboť v oblasti správního trestání musí být výsledné řešení věci totiž ústavně konformní a nesmí zasahovat mj. do ústavně zaručeného práva žalobce nebýt dvakrát postižen za tentýž skutek (srov. Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P. Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016, § 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2009, č. j. 6 As 44/2008-142, publikovaný pod č. 1842/2009 Sb. NSS). Zdejší soud proto danou námitku zohlednil a uvažil o ní níže uvedeným způsobem.

[46] Žalobce tedy namítal, že žalovaný rozhodl: a) o jednom skutku dvakrát [námitka, že jednání, které bylo předmětem řízení pod bodem 6) rozhodnutí inspektorátu je pokračováním ve správním deliktu, za který byl žalobce sankcionován rozhodnutím inspektorátu ze dne 13. 2. 2013, č. j. SZPI/AB703-14/2013]; b) o jednáních uvedených po body 7) – 10) rozhodnutí inspektorátu, ačkoli se jednalo o dílčí útoky pokračujícího správního deliktu; c) o jednáních uvedených pod body 2) a 5) rozhodnutí inspektorátu, ačkoli se jednalo o pokračující správní delikt.

[47] K tomu soud obecně uvádí, že trestněprávní teorie rozumí pod pokračováním v deliktu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku. Uvedená doktrinní a judikatorní definice byla posléze zachycena rovněž v zákonné úpravě, a to v § 89 odst. 3 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon (dále jen „trestní zákon“), respektive v § 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „trestní zákoník“) - viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 1289-1290. Pokračování v přestupku je pak pojmem běžně aplikovaným též judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 24. 6. 2009, č. j. 1 As 35/2009-69, a ze dne 1. 3. 2012, č. j. 8 As 66/2011-74, oba dostupné na www.nssoud.cz).

[48] Dle trestněprávní doktríny je rozhodujícím znakem pokračování v trestném činu, jenž jej odlišuje od opakování trestného činu, že jednotlivé útoky, z nichž každý naplňuje znaky téhož trestného činu, jsou po subjektivní stránce spojeny jedním a týmž záměrem v tom smyslu, že pachatel již od počátku zamýšlí aspoň v nejhrubších rysech i další útoky a že po objektivní stránce se tyto jednotlivé útoky jeví jako postupné realizování tohoto jediného záměru. Dále

platí, že jednotný záměr je třeba v trestním řízení dokazovat (Šámal, P. a kol., cit. dílo, str. 1290).

[49] V daných souvislostech je třeba se věnovat vymezení skutku předmětných deliktů, tzn. určením momentu, který představuje mezník oddělující jeden pokračující přestupek od dalšího.

[50] Zákon o vinohradnictví a vinařství [a obecně ani např. zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) ve vztahu k problematice přestupků či další předpisy v oblasti správního trestání] výslovně neupravuje moment, kdy je ukončen skutek při pokračujícím správním deliktu. Jak proto dovozuje Nejvyšší správní soud, je proto nutno „*při posuzování dané otázky vyjít z analogické aplikace § 12 odst. 11 trestního řádu* [zákon č. 141/1961 Sb., trestní řád], *podle něhož „pokračuje-li obviněný v jednání, pro které je stíhán, i po sdělení obvinění, posuzuje se takové jednání od tohoto úkonu jako nový skutek“*. Trestní řád zajiště není bez dalšího použitelný na každý jednotlivý dílčí problém, který procesní normy zákona o přestupcích neřeší. Na druhou stranu v elementárních věcech přestupkovým právem neřešených musí nutně nastupovat postulát jednoty právního řádu. Jak přitom upozorňuje trestněprávní nauka, „*hranice, kdy je pokračující trestný čin přetržen, existovat musí*“ (Kučera, P. „*Pokračující trestný čin v trestním řádu*“ In: Trestní právo, č. 10/2007, s. 7). Stejný závěr musí platit též ve vztahu k pokračujícím přestupkům“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, dostupný na www.nssoud.cz).

[51] V rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, přitom Nejvyšší správní soud dovodil, že „*[v] případě pokračujícího trestného činu je skutek ukončen sdělením obvinění, které je obsahem usnesení o zahájení trestního stíhání; rozhodujícím momentem je tak doručení uvedeného usnesení obviněnému. Podezřelému ze spáchání přestupku se však nesdělují obvinění, takový institut zákon o přestupcích nezná. Správní orgán pouze zahájí řízení o přestupku podle § 67 uvedeného zákona, případně lze přestupek projednat uložením pokuty v blokovém řízení (§ 84 a násl. téhož zákona), nebo bez dalšího řízení vydáním příkazu o uložení napomenutí nebo pokuty (§ 87 zákona). Obviněným z přestupku je občan od momentu, kdy vůči němu správní orgán učinil první procesní úkon (§ 73 odst. 1 zákona o přestupcích). [...] Vzhledem k odlišnostem úpravy v přestupkovém zákoně a v trestním řádu je tedy třeba identifikovat úkon, který pro potřeby přestupkového řízení nejbližší odpovídá tomu, jaký smysl a účel má v oblasti trestního řízení sdělení obvinění. Jedním z důvodů, proč dochází k přetržení pokračování v trestném činu, je preventivní působení deliktního řízení „na samotného pachatele, kdy se mu dostává varování ohledně jeho současného i budoucích skutků“ (Kučera, cit. dílo, s. 7). Dle názoru Nejvyššího správního soudu ve vztahu k přestupkovému řízení uvedenou roli splní jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání. V nynějším případě by tak k ukončení předmětného skutku došlo již v momentu, kdy s žalobcem sepsali oznámení přestupku příslušníci Městské policie hl. m. Prahy. Již v tuto chvíli se mu relevantním způsobem dostalo „varování“ ohledně jeho skutku; takový úkon ze strany policejního orgánu je proto možné považovat za mezník ukončující daný skutek“.*

[52] Zdejší soud vychází z toho, že závěry vyplývající z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je třeba uplatnit přiměřeně i v nynějším případě (kdy se nejedná o problematiku přestupku, nýbrž správního deliktu právnické osoby).

[53] Krajský soud si je rovněž vědom doktrinálních výhrad k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, které zmiňuje i žalobce, a to sice, že rozhodným okamžikem majícím vliv na „přetržení“ pokračujícího správního deliktu je až zahájení správního řízení, nikoli „*jakýkoliv úkon ze strany policejního orgánu nebo příslušného správního orgánu, který přestupek projednává, kterým je obviněný z daného přestupku zpraven o tom, že je důvodně podezřelý z jeho spáchání*“; žalobce k tomu uvádí, že v tomto směru Nejvyšší správní soud nedůsledně aplikoval *analogii legis*.

[54] V projednávaném případě tak žalobce dovozuje, že správní delikt uvedený v bodě 6) rozhodnutí inspektorátu je pokračováním ve správním deliktu, za který byl žalobce sankcionován rozhodnutím inspektorátu ze dne 13. 2. 2013, č. j. SZPI/AB703-14/2013, přičemž vzhledem k tomu, že správní orgán zahájil proti žalobci správní řízení pod sp. zn. SZPI/AB703/2013 dne 18. 1. 2013, lze až od okamžiku zahájení správního řízení považovat případné další jednání žalobce za nový správní delikt a samostatně jej postihovat.

[55] Soud k tomu uvádí, že i kdyby shledal, že se v případě jednání uvedeného v bodě 6) rozhodnutí inspektorátu, jakož i v jednáních specifikovaných v rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Brně ze dne 13. 2. 2013, č. j. SZPI/AB703-14/2013, jednalo z hlediska znaků pokračujícího správního deliktu jinak o jednotlivé útoky takového správního deliktu, je rozhodné, že ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, došlo k přetržení pokračování správního deliktu již seznámením žalobce s protokolem o výsledku kontroly ze dne 13. 12. 2011 (v souvislosti s řízením vedeným pod sp. zn. SZPI/AB703-14/2013). Právě v tomto úkonu shledává zdejší soud analogii ke zmíněnému a judikturně dovozenému úkonu, jímž je dotčená osoba zpravena o tom, že je důvodně podezřelá ze spáchání správního deliktu. Krajský soud tedy za takový úkon nepovažuje až zahájení správního řízení ve věci vedené pod sp. zn. SZPI/AB703-14/2013. Již tuto zprávu o kontrole je možné považovat za akt, jímž se žalobci dostalo „varování ohledně jeho skutku“, který je mezníkem ukončujícím daný skutek.

[56] Jak již bylo řečeno, je si soud vědom výhrad části nauky k takto určenému okamžiku přetržení pokračování ve správním deliktu, stejně jako výhrad žalobce. Soud je však vázán judikaturou Nejvyššího správního soudu, kterou nadto považuje za racionální. V případě soudního a správního trestání se jedná o vztah analogie, nikoli mechanického přebírání ustanovení trestního zákoníku a trestního řádu na podmínky správního trestání a na každou otázku, která není předpisy správního práva výslovně řešena. V návaznosti na uvedené je tak možné uvést, že odborná kritika (Potměšil, J. Sporné přestupkové judikáty NSS VI. *Jiné právo* [online]; Klapal, V. Pokračující, trvající a hromadný přestupek (1. část). Trestněprávní revue č. 9/ 2013) se týká toho, že judikurně vymezený úkon může být i v důsledku své neformálnosti nepřesný, nespolehlivý či dokonce nedohledatelný, popř. se může jednat o úkon jiného orgánu (typicky Policie České republiky či obecní policie), než který bude příslušný konat následné správní řízení. V nynějším případě ovšem zpráva (protokol) o kontrole představuje jasný, formalizovaný a podrobný akt, z něhož lze seznat povahu podezření, resp. „varování“, které směřuje vůči možnému „delikventovi“, přičemž dotčená osoba je s takovým aktem rovněž seznámena. Nadto v daném případě koná kontrolu stejný orgán, který následně

také vede správní řízení. Pokud tedy mohou obecně vznikat jisté více či méně oprávněné pochyby o správnosti závěrů dovozených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 As 49/2012-33, v daném případě tomu tak není, protože podmínky posuzovaného správního řízení se podstatně (ve smyslu uvedeném v tomto odstavci) odlišují od podmínek správních řízení, která byla v souvislosti s kritikou citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu zvažována.

[57] Ve vztahu k problematice dvojího trestání v případě správního deliktu uvedeného pod č. 6) rozhodnutí inspektorátu tak soud uzavírá, že se jednalo o jiný skutek (správní delikt), než v případě jednání postiženého rozhodnutím inspektorátu ze dne 13. 2. 2013, č. j. SZPI/AB703-14/2013; zásada *ne bis idem* tak nebyla porušena. Navíc soud vyslovuje jisté pochybnosti o tom, zda v dotčených případech byla dána „blízká souvislost časová“, neboť v případě deliktů postižených rozhodnutím inspektorátu ze dne 13. 2. 2013, č. j. SZPI/AB703-14/2013, se měl žalobce vytýkaných jednání dopustit dne 26. 10. 2011 (uvádění do oběhu šarží č. 11-348 a č. 11-212 blíže specifikovaného vína Müller Thurgau) a mezi 6. 5. 2011 a 27. 5. 2011 (uvádění do oběhu šarže č. 11-142 blíže vymezeného vína Müller Thurgau), zatímco v případě blíže určeného vína Modrý Portugal č. šarže 12-82 [správní delikt č. 6) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně] se měl žalobce tohoto jednání dopustit dne 3. 12. 2012. Soud si je vědom, že daná vína mohla být uváděna do oběhu před i po datech vymezených v rozhodnutích inspektorátu (přičemž v případě vína Modrý Portugal byla příslušná šarže vyrobena až dne 5. 9. 2012 – viz protokol o odběru vzorku ze dne 3. 12. 2012, č. D017-70394/12/A02); na druhou stranu judikatura Nejvyššího správního soudu, ovšemže s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem každé jednotlivé věci, vychází z toho, že úzká souvislost časová je obecně dána, dělí-li jednotlivé útoky přestávky v délce dnů či týdnů, zcela výjimečně měsíců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 2. 2014, č. j. 4 Ads 123/2013-23, dostupný na www.nssoud.cz) - v daném případě však jednotlivé výše popsané „útoky“ pravděpodobně dělily přestávky nikoli v rádech týdnů, ale právě měsíců.

[58] V případě jednání uvedených v bodech 7) – 10) rozhodnutí inspektorátu soud uznává, že se mohlo jednat o dílčí útoky jednoho správního deliktu, i když vyjadřuje pochybnosti o tom, zda zde byl dán jednotný záměr, když žalobce na jednu stranu uvádí, že předmětné produkty uváděl do oběhu v rozporu s právními předpisy za účelem zisku, když zároveň uváděl, že se domníval, že předmětná vína požadavkům právních předpisů vyhovují s ohledem na to, že si od svého dodavatele vyžádal veškeré informace o výrobku, jeho původu, použitých enologických postupech, přičemž tyto informace odpovídaly platné právní úpravě. Nadto je navýsost sporné, zda jednotný záměr lze shledat v případě deliktů nedbalostních, resp. takových, kterých se zavinění nevyžaduje vůbec a zda není namístě uvažovat spíše o vícečinném souběhu, a to navíc v případě deliktní odpovědnosti právnických osob (právě nynější případ objektivní odpovědnosti žalobce) – viz Bursíková, L., Venclíček, J. Otázky související s pokračujícími správními delikty. Správní právo, 5/2014, s. 290-291). I za předpokladu, že by o pokračujícím správním deliktu bylo možno hovořit i v případě objektivní odpovědnosti právnické osoby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013-43, dostupný na www.nssoud.cz), a to i v konkrétním případě žalobce, který si v rámci žaloby a jejího doplnění protiřečí ohledně svých motivů pro vytýkané jednání, je ovšem třeba si klást otázku skutečného dotčení veřejných subjektivních práv žalobce.

[59] Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ne každá nezákonnost nutně musí vést ke zrušení správního rozhodnutí (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, oba dostupné na www.nssoud.cz). Úkolem správních soudů přitom je mj. poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.). Žalobce však v daném případě nijak konkrétně neuváděl, jakým způsobem byl dotčen na svých právech tím, že správní orgány jednotlivá jednání uvedená v bodech 7) – 10) rozhodnutí inspektorátu posuzovaly nikoli jako jednotlivé útoky v rámci jediného pokračujícího správního deliktu, nýbrž jako jednotlivé správní delikty; žalobce tedy nijak neuvádí, v čem spočívalo ono *bis* (tedy dvojí trestání), o kterém hovoří. Dotčení na příslušném právu neshledává ani soud.

[60] V posuzované věci tedy lze přiměřeně aplikovat závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, publikovaného pod č. 2248/2011 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud k problematice společného řízení o přestupcích dle § 57 odst. 1 zákona o přestupcích uvedl, že „[s]amotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější; srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, č. j. 6 As 57/2004 - 54, publ. pod č. 772/2006 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz)“. Dle Nejvyššího správního soudu tak nemusí správní orgán zcela nutně spojit jednotlivá řízení, pokud příslušná rozhodnutí dostatečně vyjadřují uplatnění zásady absorpce (viz Bursíková, L., Venclíček, J. Otázky související s pokračujícími správními delikty. Správní právo, 5/2014, s. 293).

[61] Podobně lze v případě institutu pokračujícího správního deliktu uvést, že jedním z jeho účelů je, aby nedocházelo ke kumulaci trestů, ale aby byl ukládán trest „úhrnný“, který respektuje zmíněnou absorpční zásadu a aby nedocházelo ke vzpomínanému dvojímu trestání. Jak již bylo řečeno, v daném případě není zřejmé, jak byla procesním postupem správních orgánů zhoršena právní pozice žalobce a jak byl žalobce vlastně „dvojité“ potrestán. Ve věci je totiž zřejmé, že dle § 39 odst. 6 písm. c) zákona o vinohradnictví a vinařství bylo možné za všechny žalobci připisované delikty uložit pokutu až 5 000 000 Kč. V rámci tohoto rozpětí se správní orgány pohybovaly, když pokutu uložily v méně než jedné pětině možné maximální výše. Z odůvodnění správních orgánů obou stupňů vyplývá, že se snažily poctivě aplikovat všechna kritéria pro ukládání sankcí dle § 40 odst. 2 zákona o vinohradnictví a vinařství, vzaly v potaz i majetkové poměry žalobce a snažily se dbát dodržení opakovaně připomínané absorpční zásady, přičemž rovněž určily, který z vytýkaných deliktů považují za nejzávažnější [žalovaný za něj označil delikt uvedený pod č. 8) rozhodnutí inspektorátu] a z něj při určení výše pokuty vyšly. Těmto podrobným úvahám žalovaného (resp. inspektorátu) nemá soud co by vytknul a především konstatuje, že na základě výše uvedeného je přesvědčen, že k namítanému dvojímu trestání žalobce nedošlo a nebyla ani porušena jeho subjektivní veřejná práva.

[62] K uvedenému lze ještě dodat, že se nabízí ústavně konformní možnost rozhodování o sankcích za správní delikty v obdobných případech, vycházející z toho, že „*kdyby nebylo*

jednání za použití analogie posouzeno jako pokračující správní delikt, ale jako vícečinný souběh, ani v takovém případě by nedocházelo ke kumulaci trestu, ale byl by ukládán trest úhrnný (za předpokladu, že se vedlo společné řízení), zohledňující absorpční zásadu“ (Bursíková, L., Venclíček, J. Otázky související s pokračujícími správními delikty. Správní právo, 5/2014, s. 286). Právě o takovém postupu lze v posuzovaném případě materiálně hovořit, neboť z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů soud neseznal, že by docházelo k nějaké kumulaci trestů (pomyslné „bis“), kdy, jak již bylo řečeno, správní orgány identifikovaly jednotlivý nejzávažnější delikt a od něj odvíjely úvahu o výši trestu.

[63] Co se pak týká skutků uvedených v bodech 2) a 5) inspektorátu, je možné v těchto případech zmínit určitou jejich vzájemnou odlišnost. Zatímco v případě deliktu sub 2) porušil žalobce povinnost stanovenou v čl. 52 odst. 1 nařízení č. 607/2009, v případě deliktu sub 5) porušil čl. 54 odst. 1 nařízení č. 607/2009, došlo tedy k porušení jiných ustanovení předpisů Evropské unie. V prvním případě nadto žalobce své povinnosti porušil nesprávným označením původu vína, zatímco v případě druhém na obalu nebyla uvedena hodnota obsahu alkoholu. I kdyby v takové situaci bylo možné hovořit zejména o naplnění stejné skutkové podstaty správního deliktu, popř. o stejném či podobném způsobu provedení, tedy o pokračujícím správním deliktu, má soud za to, že i zde lze odkázat na závěry vyslovené v předchozích odstavcích k deliktům uvedeným sub 7) – 10) rozhodnutí inspektorátu: ani zde nedošlo fakticky – z materiálního hlediska – k dvojímu trestání žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

[64] Na základě výše uvedeného soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.

[65] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. září 2016

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu